Το πλήρωμα του χρόνου (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 28 Δεκεμβρίου, 2015

Πριν από δύο περίπου χιλιάδες χρόνια ο Θεός έκρινε πως είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου. Τότε έστειλε τον υιό του τον μονογενή να γεννηθεί ως άνθρωπος για να μας λυτρώσει από την αμαρτία.

Ακούμε για αμαρτία σήμερα και μειδιούμε ειρωνικά. Σήμερα βιώνουμε την υπέρβαση της αμαρτίας, βιώνουμε την κοινωνική «απελευθέρωσή» μας. Σήμερα στον δυτικό κόσμο έχουμε τα κοινοβούλια που νομιμοποιούν ό,τι κάποτε ο χριστιανός αγωνιζόταν να αποφύγει επειδή, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Χριστού, είναι αμαρτωλό, δηλαδή αντικείμενο προς το θέλημα του Θεού! Έχουμε επί πλέον την Επιστήμη, όπως προτιμούμε να διακηρύσσουμε αντί του ορθού κάποιους επιστήμονες, εχθρούς του Χριστού, που υποκαθιστούν την παπική βιομηχανία συγχωροχαρτίων κατά τον Μεσαίωνα. Έχουμε, τέλος, τον καταιγισμό πληροφορίας, που μας βοηθά να ξεπεράσουμε τις όποιες δικές μας προκαταλήψεις και να μιμηθούμε τους πριν από μας «ελευθερωμένους». Ζούμε με τη θλιβερή ψευδαίσθηση ότι πορευόμαστε το δρόμο της προόδου και της ευημερίας!
Βέβαια έχουμε λησμονήσει πώς ήταν ο κόσμος τότε που ήρθε ο Χριστός στη γη. Ποιά η σχέση της τότε κοινωνίας με τη σημερινή; Και σαν τί τάχα θα μπορούσε να μας διδάξει η ανάλυση κάποιων χαρακτηριστικών της; Διαπράττουμε σοβαρό ιστορικό λάθος, όταν νομίζουμε ότι δεν αξίζει να διδασκόμαστε από την ιστορία. Η εποχή προ Χριστού θα μπορούσε να χαρακτηριστεί εποχή του ευτελισμού του ανθρωπίνου προσώπου. Καταστροφικές λατρείες είχαν ως επίκεντρο ανθρωποθυσίες για τον κατευνασμό αιμοδιψών θεοτήτων! Και στο επίκεντρο του «καλλιεργημένου» κόσμου οι άρχοντες μιας απέραντης αυτοκρατορίας διασκέδαζαν την πλήξη τους ρίχνοντας δούλους σε δεξαμενές με κροκοδείλους ή κρεμώντας τους αλειμμένους με εύφλεκτα υλικά για να φωταγωγήσουν τους κήπους των επαύλεών τους κατά τις «διασκεδάσεις» τους! Η γυναίκα ήταν πράγμα (res) και τα ανεπιθύμητα βρέφη αφήνονταν βορά στους λύκους των Απεννίνων!

Ήρθε ο Χριστός και με το αίμα του και το άλλο των μαρτύρων του χόρτασε όλες τις αιμοδιψείς θεότητες. Βρήκαν και οι άρχοντες της Ρώμης απασχόληση στην αναζήτηση και εφαρμογή μεθόδων βασανισμού. Κι ο κόσμος μεταμορφώθηκε και ημέρεψαν τα ήθη και γνωρίζουμε πλέον την αιώνια αξία του ανθρωπίνου προσώπου. Δεν ήρθε να μεταβάλλει τις κοινωνίες, αλλά να ζητήσει και να σώσει το χαμένο πρόβατο. Κατηγορήθηκε για μεσσιανικές δοξασίες για σπορά ουτοπίας. Όμως από

εκείνους που κάλεσε να τον ακολουθήσουν εν ελευθερία έσπευσε να δώσει την εντολή να σηκώσουν τον σταυρό τους. Και τους προσγείωσε στη διαχρονική πραγματικότητα με την καθησυχασμό: «Μη φοβού το μικρόν ποίμνιον». Οι εχθροί του διαχρονικά στηρίχτηκαν στις στατιστικές των «χριστιανικών κοινωνιών»! Έκριναν με ακραία εμπάθεια τον Χριστό της φάτνης, τον Χριστό που προκαλεί και σήμερα με το ερώτημα «τις ελέγχει με περί αμαρτίας», τον Χριστό επί του σταυρού με επιχειρήματα τις διαχρονικές αστοχίες-αμαρτίες των χριστιανών και κυρίως των «χριστιανών»! Και κατέληξαν στην εωσφορική αυτοδικαίωσή τους με το τραγικά λανθασμένο συμπέρασμα: Τίποτε δεν άλλαξε από τότε. Αυτό επιφανειακά εξεταζόμενο φαίνεται να έχει δόση αλήθειας.

Οι καταστροφικές λατρείες επανήλθαν! Πότε εδώ και πότε εκεί λάτρεις του Σατανά προσφέρουν ανθρωποθυσίες για να κορέσουν τη δίψα του! Ομαδικές αυτοκτονίες με την προτροπή «χαρισματούχων σωτήρων» και άγριες σφαγές ανυπόπτων θυμάτων που έτυχε να βρεθούν στο δρόμο των λειτουργών του Σατανά βεβαιώνουν την επάνοδο. Τα παιδιά βέβαια δεν εγκαταλείπονται βορά των λύκων αλλά απορρίπτονται αγέννητα στους υπονόμους. Όσα είναι τυχερά να δουν το φως του ήλιου διατρέχουν κινδύνους διαφορετικούς στα διάφορα σημεία του πλανήτη. Αλλού ίσως να φύγουν νωρίς χωρίς να καταφέρουν να χορτάσουν την πείνα τους ή να αντιμετωπίσουν απλές αρρώστιες που καταπολεμούνται μ’ ένα πάμφθηνο εμβόλιο (Γι’ αυτό το δράμα η επιστημονική κοινότητα τηρεί σιγήν ιχθύος)! Αλλού θα γίνουν θύματα της αντίληψης ότι θρεφτάρια είναι για πάχυνση. Κι ύστερα θα πεταχτούν σε μια αδηφάγα κοινωνία που έχει μετατραπεί, ως εκ του ανταγωνισμού, σε ζούγκλα αγρίων θηρίων. Και καθώς οι κοινωνικοί κανόνες δεν επιτρέπουν πια στους ισχυρούς να «διασκεδάζουν» με δούλους, «διασκεδάζουν» με πολεμικές συρράξεις, τις οποίες προκαλούν σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Και εμείς τις «απολαμβάνουμε», χωρίς χρονική καθυστέρηση, καθισμένοι σε αναπαυτικές πολυθρόνες. Κυκλώματα παιδεραστίας, σεξοτουρισμός, οικονομικά σκάνδαλα ολκής, μεθοδευμένη «επιστημονικά» αρπαγή του πλούτου και οικονομική σύνθλιψη πλείστων κοινωνιών μαρτυρούν το ήθος των «πολιτισμένων», που ανακάλυψαν την αθεΐα και οι οποίοι πορεύονται εναγκαλισμένοι με τους υποκύψαντες στο κοσμικό πνεύμα «χριστιανούς» του καιρού μας! Και γι’ αυτήν την αθλιότητα εκφράζοντας την αηδία οι νέοι μας ρέπουν προς το οινόπνευμα, τα ναρκωτικά, τον αχαλίνωτο ερωτισμό και την αντικοινωνικότητα! Όντως ξαναγυρίσαμε στην εποχή του Χριστού! Πρέπει όμως να παρατηρήσουμε ότι η επιλογή ήταν δική μας. Εμείς σπεύσαμε να αρνηθούμε τον Χριστό αποφεύγοντας να δώσουμε τη μαρτυρία ακόμη και όταν αυτή δεν οδηγεί στο μαρτύριο του αίματος, αλλά σε ελαφρά ειρωνία ή, το πολύ, σε περιφρόνηση. Εμείς επιμένουμε να αγνοούμε τους μάρτυρες εκείνους των πρώτων αιώνων ως τους άλλους της εποχής μας (κατά τον 20ο αιώνα από αντίχριστα καθεστώτα, κατά τον 21ο από το φανατικό ισλάμ). Επιμένουμε να αγνοούμε ακόμη τους οσίους πρώτους Πατέρες της Εκκλησίας ως τους άλλους των καιρών μας, καθώς είμαστε δουλωμένοι στο έπακρο σε πλήθος από πάθη και αδυναμίες. Η μεγαλύτερη τραγωδία του

συγχρόνου δυτικού ανθρώπου είναι η αυθυποβολή στη βεβαιότητα ότι πορεύεται καλά!

Θα ξαναγεννηθεί άραγε ο Χριστός και για μας; Αλλά ο Χριστός γεννάται συνεχώς, γι’ αυτό και η Εκκλησία μας ξεπερνώντας τα βασανιστικά όρια του χρόνου ψάλλει το «Χριστός γεννάται δοξάσατε» και «Η παρθένος σήμερον τον υπερούσιον τίκτει». Σε μας εναπόκειται να μετατρέψουμε την καρδιά μας σε ταπεινή φάτνη για να τον δεχθεί ή να πορευθούμε τον δρόμο της αλαζονείας με την αίσθηση της κοσμικής αυτάρκειας.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»